

želů jsou zúplna a bezpodmínečně vyrovnány, a že pokud tomu tak není, může se rozvodu dáti místo toliko soudním nálezem z příčin v § 109 o. z. obč. uvedených. Znění soudního smíru manželů dle jednacího protokolu ze dne 21. listopadu 1919 navrženého nedopouští pak žádných pochybností o tom, že navržený smír byl zamýšlen jako celek, a že podstatnou součástí jeho bylo upravení majetkových poměrů manželů vzhledem k nábytku a ostatním věcem. Dohoda manželů v tom směru stala se však za předpokladu opatrovnického schválení tohoto smíru ohledně nezletilých dětí. Toto schválení bylo příslušným okresním soudem podle usnesení ze dne 14. dubna 1920 č. j. N- III 427/18-27 o d e p ř e n o, čímž pozbyla ovšem účinnosti a platnosti také dohoda učiněná v odstavcích o upravení majetkových poměrů manželů. I kdyby tedy ustanovení § 7 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. zák. pokud se dohody o d ě t e c h tkne novým §em 142 obč. zák., bylo derogováno, je přece patrné, že o rozdělení společného jmění a o ostatních vzájemných nárocích strany n e j s o u zúplna a bezpodmínečně vyrovnány, následkem čehož však podle § 7 dočteného nařízení nebylo lze povolití rozvod oběma manželů souhlasně žádaný, kdyžte by za tohoto stavu věci byla zároveň připuštěna výhrada dalšího soudního jednání o nárocích majetkoprávních, a nezbývá tudíž, než pokračovati k návrhu stran ve sporu o rozvod manželství a skončiti jej rozsudkem. Týž důsledek plyne též z § 105 obč. zák., podle něhož má soud, nepouštěje se v další vyšetřování, povolití rozvod oběma manželi žádaný jen tehdy, když tito před ním p o t v r d í, že nejen co do rozvodu, ale i co do podmínek týkajících se jmění a výživy, se shodují, — toto prohlášení (potvrzení) však ve smíru ze dne 21. listopadu 1919 stalo se jen podmíněčně a podmínka, kterou manželé měli na mysli, nenastala.

Čís. 542.

Okolnost, že strana byla s to, by ve sporu neb opravným prostředkem uplatňovala zmatečnost dle § 529 čís. 2 c. ř. s., nezbavuje ji práva k žalobě o zmatečnost, a nelze proto v okolnosti té spatřovati mlčky učiněné schválení rozepře.

(Rozh. ze dne 8. června 1920, Rv I 321/20.)

V původním sporu, vedeném proti Janu H-ovi, nebyl žalovaný zastoupen zákonným zástupcem, ač byl tehdy ještě nezletilým, nýbrž zastupoval ho domnělý poručník B. Proti rozsudku, jímž bylo žalobě vyhověno, nepodal H. odvolání, ač věděl, že B. nebyl jeho poručníkem. V řízení exekučním složil H., tehdy již zletilý, vyjevovací přísahu; po té veden byl proti němu týmž žalobcem spor odpůrčí, v němž podlehl. Žalobou o zmatečnost domáhal se H., by rozsudek v původním sporu byl zrušen. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, vzav sice za prokázáno, že žalobce nebyl v původním sporu zastoupen, uvedl však dále v d ů v o d e c h: Přes to však není zde důvodu zmatečnosti dle § 259 čís. 2 c. ř. s., ježto důvod ten jest vyloučen, schválil-li nezletilý později vedení sporu. Schválení to může se státi nejen výslovně, nýbrž i mlčky. Jest zjištěno, že žalobce věděl o tom, že B. není jeho poručníkem, již tehdy, když mu

byla žaloba v původním sporu doručena, a že poručnicí jest jeho matka. Když tedy žalobce, jednadvacetiletý, rozumný muž, nechal ve sporu za sebe jednati jinou osobu než poručnicí, když i při dalších soudních jednáních jednal sám a nenamítal nedostatek zákonného zastoupení v původním sporu, lze pokládati právem za to, že ono nepravé zastoupení schválil. Vždyť mohl tuto námitku uplatňovati hned v původním sporu, mohl podati odvolání z rozsudku, mohl to v exekučním řízení opoziční žalobou dle § 35 ex. ř. namítati proti vymáhanému nároku, nemusil se pouštěti do odpůrčího sporu, neučinil však ničeho v tomto směru, čímž dal na jevo, že vedení sporu dodatečně schválil. O d v o l a c í s o u d uznal dle žaloby. D ů v o d y: Nelze souhlasiti s názorem prvního soudce, že vedení sporu lze schváliti i mlčky. Okolnosti, že strana v době vedení sporu věděla, že není zákonným zástupcem zastoupena a přece tento zmatek ve sporu neuplatňovala a odvolání proti rozsudku nepodala, naopak v jiném sporu mezi týmiž stranami spor sama vedla a usnesení soudu přijala, nečiní žalobu nepřipustnou, poněvadž dle § 529, odstavec třetí c. ř. s. jest žaloba o zmatek, nebyl-li tento v dřívějším sporu neb opravným prostředkem uplatňován, vyloučena jen v případě § 529 čís. 1 c. ř. s. Dle toho nelze v pouhém mlčení strany neb jejího zákonného zástupce spatřovati dodatečného řádného schválení vedení sporu. K tomu je třeba výslovného schválení, čemu již zákonná slova: »řádné schválení« nasvědčují. A poněvadž lhůta k podání zmateční žaloby počítá se dle § 534 odstavec třetí c. ř. s. od toho dne, kdy rozhodnutí doručeno bylo straně nebo zákonnému zástupci, jest v tomto případě také žaloba podána v čas, ježto rozsudek, o jehož zmatečnost se jedná, ani Janu H-ovi, ani jeho zástupci doručen nebyl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

K názoru odvolacího soudu, vedle něhož dodatečným řádným schválením vedení rozepře v § 529 čís. 2 c. ř. s. míní se pouze schválení výslovné, v této všeobecnosti nelze arcif přistoupiti. K tomu, by dodatečné schválení bylo řádným, stačí, že projeveno bylo osobou k tomu oprávněnou a způsobilou. Projev sám může jako kterýkoli projev vůle, v právu závazné, státi se nejen výslovně, nýbrž i mlčky takovým počinem, jenž, uváží-li se vše, nezůstavuje rozumné příčiny k pochybnostem o tom, co vůlí bylo (§ 863 obč. zák.). Nicméně nelze přiznati dovolání oprávněnosti. Řádné schválení sporu o otcovství shledává dovolatel v tom, že nynější žalobce, zvěděv za onoho sporu o tom, že poručnicí jeho jest jeho matka, ani ve sporu toho neuplatňoval ani z rozsudku se neodvolal, dále pak v tom, že trpně se choval vůči úkonům exekučním a posléze v tom, že zmatečnosti exekučního titulu neuplatňoval ani oproti žalobě odpůrčí. V tomto trpném chování se nynějšího žalobce nelze však shledati schválení předchozího vadně provedeného sporu o otcovství a placení výživného. Okolnost, že strana byla s to, by ve sporu neb opravným prostředkem uplatňovala zmatečnost dle § 529 čís. 2 c. ř. s., ale tak neučinila, nezabavuje ji dle § 529, poslední odstavec c. ř. s. a contrario práva k žalobě o zmatečnost a nelze proto v okolnosti té spatřovati mlčky učiněné schválení vedení rozepře. Co pak týče se trpného chování se nynějšího žalobce

oproti exekuci a neuplatňování zmatečnosti ve sporu odpůrcím, dlužno uvážití jednak, že nynější žalobce jest osobou práv neznalou, takže již proto velice pochybným byl by úsudek, že chtěl takto schváliti předchozí spor o otcovství a placení výživného, jednak, že zmatečnost rozsudku nebyl s to uplatňovati ani rekusem proti povolení exekuce, ani žalobami dle §§ 35 a 36 ex. ř. a uplatňování zmatečnosti námitkou ve sporu odpůrcím nebylo procesuálně přípustno, poněvadž zvrácení právoplatného rozsudku z důvodů § 529 c. ř. s. státi se může právě jen žalobou dle tohoto ř. a v řízení, jež pro tuto žalobu jest předepsáno, což plyne z toho, že úspěšnou žalobou pro zmatečnost zničí se zmatečné rozhodnutí s účinností pro všechny případy, kdežto rozebrání otázky zmatečnosti k příslušné obraně v jiném sporu mohl by se státi jen v důvodech, tyto však nejsou účastny právní moci a bylo by následkem toho pro tutéž námitku místo v každém sporu, v němž zmatečné rozhodnutí přicházelo by v úvahu.

Čís. 543.

Smlouva uzavřená pro společnost, jež teprve má se založiti, s ujednáním rozhodčího soudu pro spory ze smluvního poměru víže i v tomto směru budoucí smluvníky, třebaže mezi nimi o tom se pak zvláštní písemná úmluva nestala.

Dohoda o rozsudím nemusí státi se v téže listině. Stačí i výměna souhlasných dopisů.

(Rozh. ze dne 8. června 1920, Rv II 67/20.)

V komisinářské smlouvě ze dne 17. února 1912, již uzavřel žalobce s bankou, bylo stanoveno, že, zřídí-li banka ústřední prodejnu ve formě společnosti s r. o., nastoupí tato společnost místo banky jakožto komisionáře žalobce a to se všemi právy a závazky, jež z jejich poměru komisionářského plynou a že žalobce se zavazuje, že veškeré povinnosti, k nimž vůči bance touto smlouvou se zavázal, bez dalšího vybídnutí plniti bude v úplné míře i vůči této nové společnosti. Ve smlouvě té bylo též ujednáno, že spory z ní vyhrazeny jsou rozhodčímu soudu. Zmíněná společnost zřízena byla dne 15. dubna 1912 a podpisem svým prohlásila, že vstupuje v práva a závazky ze smlouvy ze dne 17. února 1912, a čemž byl žalobce uvědoměn. Nálezem rozhodčího soudu ze dne 28. dubna 1919 odsouzen byl žalobce k plnění v důsledku smlouvy ze dne 17. února 1912. Žalobě jeho, by nález rozhodčího soudu byl zrušen, procesní soud první stolice vyhověl. Důvody: Smlouva byla uzavřena mezi bankou a žalobcem, žalobce podepsal smlouvu o rozsudí pouze s bankou, nikoliv s žalovanou společností. Nejde tu o universální sukcesi, na níž se společnost odvolává. O takové sukcesi bylo by lze mluvit pouze tehdy, kdyby banka byla odstoupila společnosti celý závod nebo obchod, nikoliv však, jde-li o postup závazků a práv z jednotlivé smlouvy. Ustanovení smlouvy ze dne 17. února 1912, že se žalobce zavazuje, že veškeré povinnosti, k nimž se vůči bance touto smlouvou zavázal, bez dalšího vybídnutí plniti bude v plné míře i vůči nové společnosti, nelze vztahovati na to, že se žalobce podrobil tím rozhodčímu soudu, ježto tato věta dle názoru soudního dvoru vztahuje se v souvislosti s větou předcházející jen na zá-